

מחודדים

ת"ר ושננתם שיהיו דברי תורה מחודדים נפיק (קידושין ל).

סיכומי דף היומי
 מערכת: 073-249-0403
 sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ
הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
314

דישנה מתחלה ועד סוף ומדובר שהוסיף אבן טובה משלו, לרבי מאיר מקודשת שהמקדש במלוה ופרוטה דעתה להתקדש עם הפרוטה לחכמים דעתה להתקדש עם המלוה (להלכה ישנה לשכירות מתחלה ועד סוף, ומ"מ אינה משתלמת אלא לבסוף).

משנה . התקדש לי בכוס זה של יין ונמצא דבש, דבש ונמצא יין, בדינר זה של כסף ונמצא זהב, זהב ונמצא כסף, על מנת שאני עשיר ונמצא עני, עני ונמצא עשיר אינה מקודשת, אפילו הטעה לשבח שיש שלא ניחא לה בכך.

התקדשי לי בכוס זה, אם יש בו מים לא הייתה דעתה אלא על הכלי ואם יש בו שוה פרוטה מקודשת, היה בו יין דעתה להתקדש במה שבתוכו ולא בו, היה בו ציר דגים וי"א שמן דעתה להתקדש בשניהם, ואם יש בין שניהם שוה פרוטה מקודשת.

אמר לשלוחו הלויני דינר של כסף ולך וקדש לי בו אשה פלונית ולוה של זהב לאביי לתנא קמא אינה מקודשת שדווקא ומקפיד של כסף ולא של זהב לרבי שמעון מקודשת שכוונתו היה אם אינך יכול ללוות של זהב לוה של כסף.

אמרה היא לשלוחה צא וקבל לי קדושי מפלוני שאמר לי התקדשי לי בדינר של כסף ונתן לו של זהב, לרבי לת"ק אינה מקודשת שקפידה היא, לרבי שמעון מקודשת.

קידושין דף מ"ח . שב"ק יו"ט ראשון סוכות תשפ"ד אושפיזין דאברהם רחימא

המרכז העולמי להפצת סיכומי דף היומי 'מחודדים' מאחלת לכל קוראינו וידידנו בברכת חג סוכות שמח ובתפילה בנה ביתך כבתחילה וכוונן מקדשך על מכונו והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו ושם נעלה ונראה במהרה בימינו

קידושין במעמד שלשתן/ובשטר/ובשכר פעולה/
ובטעות

דף מ"ח - ע"א

האומר לחבירו מנה לי בידך תנהו לפלוני אם אמר לו כן במעמד המקבל קנה המקבל מדרבנן, ולכן אם קידש אשה בקניין מעמד שלשתן הרי היא מקודשת, **לרבי מאיר** אפילו אם המנה הוא מלוה, **לחכמים** מעמד שלשתן מהני בפיקדון ולא במלוה (הקנה לו המלוה במעמד שלשתן שוב אינו יכול למחלו).

התקדשי לי בשטר - לרבי מאיר אינה מקודשת, **לרבי אלעזר** מקודשת, **לחכמים** שמין הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת,

ביאור המחלוקת:

או שנחלקו שקידשה בשטר קידושין בעדי מסירה בלי עדי חתימה לרבי מאיר אינה מקודשת שסובר שעדי חתימה משוי להו שטר, ואפילו אם השטר שוה פרוטה אינה מקודשת שאין דעתה להתקדש בפרוטת הנייר אלא במה שכתב בה, לרבי אלעזר עדי מסירה עושים השטר, חכמים מספקא אם עדי חתימה כרתי או עדי מסירה, ואם הנייר שוה פרוטה מקודשת שסברי שדעתה גם על הנייר ואם לאו הוא ספק קידושין,

או שנחלקו בשטר קידושין שכתבו שלא לשמה ונחלקו אם הוקש שטר קידושין לגט מהיקש ויצאה והייתה שצריך לשמה, או שלפי כולם צריך לשמה ונחלקו אם כתבו שלא לדעתה אם הוקש לגט שלא צריך דעתה או שכשם שבגט צריך דעת מקנה שהוא הבעל לכן גם בקידושין צריך דעתה.

דף מ"ח - ע"ב

נתנה לו זהב ואמרה עשה לי תכשיטים ואקדש אני לך בשכר פעולתך כיון שעשאה לרבי מאיר מקודשת לחכמים אינה מקודשת,

ביאור המחלוקת: או שרבי מאיר סובר שאין חיוב בתשלום השכירות אלא כשמחזירים לה ואין עליה חיוב לפני כן ובאותו שעה מחלו אצלה לשם קידושין, וחכמים סוברים שישנה לחיוב שכירות מתחילת המלאכה עד הסוף והחוב הוא מלוה והמקדש במלוה אינה מקודשת,

או שלפי כולם ישנה לשכירות מתחלה ועד סוף, וכאן התנה להיות קבלן שאינו חייב אלא בסוף ולרבי מאיר אומן קונה בשבח כלי שבוה שהשביח הזהב ועשה ממנו כלי זכה בה וכשמחזירה לה יכול לקדשה בה, לחכמים אין אומן קונה בשבח כלי,

או שלפי כולם אין אומן קונה בשבח כלי והוי כשאר חיוב שכירות

קידושין דף מ"ט . יום א' דחיה"מ סוכות תשפ"ד אושפיזין דיצחק עקידיא

גט פשוט ומקושר/קידושין על מנת/עשרה קבים

דף מ"ט - ע"א

גט פשוט שני עדין חותמים בתוכו מקושר שלשה עדין חותמים מאחוריו על הקשרים, פשוט שחתמו מאחוריו ומקושר שחתמו בתוכו פסול שלא נעשו כתיקון חכמים, ואינו יכול לעשות מקושר לפשוט בזה שלא יקשור הקשרים שאין כותבים זמן של מקושר אלא משנה שלאחריה, לרבי חנינא בן גמליאל מקושר שחתמו בתוכו כשר שיכול לעשותו פשוט.

במקום שנוהגים לעשות גט פשוט ואמר לעדיו לכתוב ולחתום לו גט ועשהו מקושר או במקום שנהגו לעשות מקושר ועשו לו פשוט פסול שמקפיד הוא בכך, ובמקום שנהגו לעשות שניהם ואמר שיעשו לו פשוט ועשו לו מקושר לת"ק הקפיד ורצה דווקא פשוט, **לרשב"ג** אינו קפידה שהתכווין לומר שדיי לו בפשוט.

האשה שאמרה התקבל לי גט ממקום פלוני וקבל לה ממקום אחר פסול שקפידה היא, רבי אליעזר מכשיר שמראה מקום הוא לו.

רבי שמעון הסובר שאם הטעה אותה לשבח מקודשת שמראה מקום הוא לה היינו דווקא בשבח ממון שמסתמא ניחא לה אבל בשבח יוחסין לא כגון על מנת שאני כהן ונמצא לוי, לוי ונמצא כהן, נתין ונמצא ממזר, ממזר ונמצא נתין, שלא ניחא לה בשבח מפני שהוא מתגאה עליה, וכן אם אמר על מנת שאין לי שפחה חשובה ויש לו כיון שהיא מצויה לספר עם שכנותיה ותינתן אותי ללעג ולקלס בפניהם.

המתרגם פסוק כצורתו ומחסר מה שהוסיף אונקלוס הרי זה בדאי, והמוסיף הרי זה מחרף ומגדף.

ולא הסתדר שם מפני חוסר מזונות או חוסר דירה, **ללישנא קמא** בדעת רבא כיון שמכר על דעת לעלות לארץ ישראל היינו על דעת שיהא יכול לדור שם ונתבטל המכירה, **ללישנא בתרא** כיון שעלה לארץ ישראל נתקיימה המכירה.

מכר נכסיו ופירש על דעת לעלות לארץ ישראל ולבסוף לא עלה, - **ללישנא קמא** רב אשי אמר שלא בטלה המכירה משום שעדיין יכול לעלות, **ללישנא בתרא** אמר מי אנסו שלא לעלות, ונפק"מ שאם שמע שיש לסטים בדרך שלפי לישנא בתרא בטלה המכירה שהרי יש לו אונס.

משנה. האומר לשלוחו צא וקדש לי אשה פלונית במקום פלוני וקידשה במקום אחר אינה מקודשת ששם יש לו אוהבים שימחו באותן המדברים עליו בפניה, **הרי היא במקום פלוני וקדשה במקום אחר** מקודשת שאינו מקפיד, וכן בגיטין אם אמר לגרשה במקום פלוני קפידה הוא שדווקא באותו מקום אינו מקפיד להתבזות.

משנה. המקדש אשה על מנת שאין עליה נדרים או מומים ונמצאו עליה אינה מקודשת, **כנסה סתם ונמצאו** תצא שלא בכתובה, כל המומים הפוסלים ככהנים פוסלים בנשים.

משנה. המקדש שתי נשים בשווה פרוטה או אשה בפחות משוה פרוטה או קטן שקידש אע"פ ששלח סבלונות לאחר מכאן אינה מקודשת שמחמת קידושין הראשונים שלח.

דף נ' - ע"ב

מי ששידך באשה ונתרצית וקדם ושלח סבלונות בעדים - לרב הונא ורבה חוששים ששלחו לשם קידושין, ואם נתקדשה לאחר צריכה גט מן הראשון (ולתוס' לא חוששים ששלחו לשם קידושין כיון שלא דיבר בעסקי קידושין אלא חוששים שקידשה לפני כן), **לאביי לא חוששים, לרב פפא** במקומות ששולחים סבלונות אחר קידושין חוששים ששלח לשם קידושין, אפילו יש מיעוט ששולחים סבלונות לפני קידושין (לר"ה אם מיעוט מקדשים והדר מסבלי חוששים למיעוט לחומרא), ובמקומות ששולחים סבלונות לפני הקידושין לא חוששים.

מצאו שטר כתובה ואין ידוע שנתקדשה - לרבא לא תולים שנתקדשה לו, **לרב אשי** במקומות שמקדשים ואח"כ כותבים כתובה חוששים לקידושין, אפילו אם לא שכח סופר באותו מקום לא חוששים שמא מצא סופר ולכן קדם לכתוב קודם הקידושין. **משנה**. המקדש אשה ובתה או אשה ואחותה כאחת **שניהם אינם מקודשות**, מכח סברא שכל מה שאינו חל בזה אחר זה גם בבת אחת אינו חל.

קידושין דף נ"א. יום ג' דחזה"מ סוכות תשפ"ד אושפיזין דמשה נביא

מעשר בהמות ופירות/אם לא ידוע מי קידש

דף נ"א - ע"א

המעשר פירותיו אחד מחמשה - מעשרותיו מקולקלים שהרי טבל וחולין מעורבים זה בזה, ופירותיו מתוקנים אע"פ שאינו יכול להרבות על המעשר אחר שכבר הפריש מעשר, אעפ"כ חל בבת אחת כיון שיכול להפריש חציי חיטים לכן כשהפריש יותר מהשיעור יכול המעשר לחול על כל חיטה לפי חשבון.

המעשר בהמותיו ויצאו שנים וקראן עשירי, עשירי ואחד עשר מעורבים זה בזה אע"פ שאי אפשר להפריש עשירי זה אחר זה אעפ"כ חל בבת אחת, שלומדים מפסוק שמעשר חל בטעות אם קרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי ששלשתם מקודשים, ולכן גם כשקרא לשניהם עשירי בבת אחת לא הפסיד עשירי את שמו.

תודה שנזבחה על שמונים חלות במקום ארבעים אם נתכווין שיקדשו רק ארבעים לא נתקדשו אלא ארבעים מתוך השמונים, לא יקדשו ארבעים אלא אם יקדשו שמונים כולם לא

על מנת שאני קריינא - לת"ק היינו שקרא ג' פסוקים בבית הכנסת, **לרבי יהודה** גם תירגם עם אונקלוס, **קרא אנא** עד שקרא תורה נביאים וכתובים בדקדוק, **על מנת שאני שונה** - לחזקיה היינו הלכה למשה מסיני, **לרבי יוחנן** היינו מדרש תורה שהוא ספרא וספרי, **על מנת שתנא אנא** שתי הילכתא ספרא ספרי תוספתא, **על מנת שאני תלמיד** כל ששואלים אותו באחד מן המקומות דבר אחד בתלמודו ואמרו ואפילו במסכת כלה, **על מנת שאני חכם** כל ששואלים אותו דבר התלוי בסברא בכל מקום ואמרה, **על מנת שאני גיבור** כל שחביריו מתיירים ממנו מפני גבורתו, **על מנת שאני עשיר** כל שבני עירו מכבדים אותו מפני עושרו, **על מנת שאני צדיק** אפילו רשע גמור מקודשת שמא הרהר בתשובה בדעתו, **על מנת שאני רשע** אפילו צדיק גמור מקודשת שמא הרהר דבר עכו"ם בדעתו.

עשרה קבים חכמה (תורה ודרך ארץ) ירדו לעולם תשעה נטלה ארץ ישראל ואחד כל העולם, **עשרה קבים יופי** תשעה נטלה ירושלים, **עשרה קבים עשירות** תשעה נטלה רומי, **עשרה קבים עניות** תשעה לקחה בכל, **עשרה קבים גסות** תשעה נטלה עילם, **עשרה קבים גבורה** תשעה נטלו פרסיים, **עשרה קבים כנים** תשעה נטלה מדי, **עשרה קבים כשפים** תשעה נטלו מצרים, **עשרה קבים נגעים** תשעה נטלו חזירים, **עשרה קבים זנות** תשעה נטלה ערביא, **עשרה קבים עזות** (ממורות) תשעה נטלה מישן, **עשרה קבים שיחה** תשעה נטלו נשים, **עשרה קבים שכרות** תשעה נטלו כושים, **עשרה קבים שינה** תשעה נטלו עבדים.

חנופה וגסות הרוח ירדו לבבל ומשם הלכה גסות לעילם, וסימן לגסות עניות בתורה שמתוך גסותו אין משמש כל צרכו ואין מחזר על שמועתו, ולכן עילם זכתה ללמוד ולא ללמד.

משנה. **על מנת** שאני כהן ונמצא לוי, לוי ונמצא כהן, נתין ונמצא ממזר, ממזר ונמצא נתין, בן עיר ונמצא בן כרך, בן כרך ונמצא בן עיר, על מנת שביתי קרוב למרחץ ונמצא רחוק, רחוק ונמצא קרוב, על מנת שיש לו בת או שפחה מגודלת ואין לו, על מנת שאין לו ויש לו, על מנת שאין לו בנים ויש לו, על מנת שיש לו ואין לו, גם שאמרה בליבי היה להתקדש לו אינה מקודשת, וכן היא שהטעתו.

קידושין דף נ'. יום ב' דחזה"מ סוכות תשפ"ד אושפיזין דיעקב שלימא

דברים שבלב/מכר נכסים כדי לעלות לא"י/ קידושין במקום פלוני

דף נ' - ע"א

דברים שבלב אינם דברים אף על פי שמאמינים אותו שכן היה בליבו, וכמו שתנן שהאומר לשלוחו קנה לי במעות שבכיס מן השוק, והיו שם מעות של הקדש ושגג בעל הבית וסבר שהם חולין בעל הבית מעל שהשליח עשה שליחותו, אף על פי שאמר בעל הבית לא היה בליבי שתביא לי מכיס זה אלא מכיס אחר, והיינו משום שדברים שבלב אינם דברים, ולא משום שתולים שמשקר כדי לפטור עצמו מקרבן שאילו כן היה יכול לומר שנזכרתי לאחר שלקחת המעות לפני שהוצאתם בשוק (אם אמר מזיד הייתי - לתירוץ א' בתוס' אינו נאמן לפטור עצמו מקרבן, לתירוץ ב' נאמן).

המוכר קרקעותיו על דעת לעלות לארץ ישראל ונאנס ולא עלה אף על פי שראינו שטורח לעלות כיון שלא פירש בשעת המכירה שמוכר על דעת כן הווי דברים שבלב ואינם דברים, ואם פירש בשעת המכירה שמוכרו על דעת כן המכר בטל (אע"פ שלא כפל לתנאי, לרשב"ם שלא צריך תנאי כפול אלא באיסור ולא בממון, לר"י שאנן סהדי שעל דעת כן מכר, ויש דברים שמהני גם אם לא אמר כלל כגון הכותב כל נכסיו לאחרים ושמע שיש לו בן שהמתנה בטלה, והכותב כל נכסיו לאשתו שלא עשהא אלא אפטרופוס).

'יקריב אותו' יתור הוא לדרוש שהנודר להביא קרבן כופים אותו עד שיאמר רוצה אני כמו שכתוב 'לרצונו', וכן באלו שכופים להוציא בגיטי נשים ושחרורי עבדים.

מכר לנכסיו ופירש משום שעולה לארץ ישראל ועלה

נתקדשו שכל שאינו בזה אחר זה גם בבת אחת אינו, אם אין ידוע כוונתו לחזקיה לא נתכוון אלא לארבעים מתוך שמונים והביא עוד ארבעים לאחריות אם יאבדו, לרבי יוחנן כולם לא נתקדשו שהתכווין להביא קרבן גדול.

המקדש אחת בין אשה ובתה או אחת משתי אחיות ולא פירש איזה קידש והוי קידושין שאין מסורים לביאה משום אשה ובתה או שמה היא אחות אשתו, לאביי הוי קידושין, לרבא לא הוי קידושין שנאמר 'כי יקח איש אשה ובעלה' - 'כי יקח' היינו קידושין כסף ובעלה' שצריך קידושין הראוי לביאה (לתוס' גדר בקידושין שאין מסור רים לביאה היינו שנאסרו ע"י הקידושין), והלכה כאביי.

הנותן מתנות לנוול ולעובר שבמעו אמו יחד כיון שאין העובר קונה גם הנוול אינו קונה שלא הקנה לזה בלי זה.

נ"א - ע"ב

אמר לחמש נשים כולכם מקודשות לי בכלכלה זו והוי ביניהם שתי אחיות כיון שאין האחיות מקודשות שכל שאינו בזה אחר זה גם בבת אחת אינו לכן גם שאר הנשים אינן מקודשות, ואם אמר אחת מכם מקודשת לי לאביי שקידושין שאין מסורים לביאה הוי קידושין כולם בכלל ספק קידושין, לרבא שאר הנשים הן בכלל הספק אבל האחיות אינן בכלל הספק שקידושין האחיות הוי קידושין שאין מסורים לביאה, ואם אמר הראויה לביאה תתקדש לי גם לאביי אין האחיות בכלל הספק.

המקדש את בתו סתם אין הבוגרות בכלל הספק, אפילו אם עשאוהו שליח לקבל להם קידושין ואפילו אמרו שכסף הקידושין יהיו שלו, כיון שמצוה עליו לקדש בתו שברשותו, אינו מניח מצוה המוטל עליו ועושה מצוה אחרת, ואם יש לו כמה בנות קטנות לאביי כולן בכלל ספק קידושין, לרבא אינן מקודשות שהוי קידושין שאינן מסורים לביאה ואם יש לו בת אחת קטנה היא מקודשת.

מי שיש לו שתי כתי בנות משני נשים ואמר קידשת את בתי הגדולה ואיני יודע איזה, לרבי מאיר כולן אסורות שכולן בכלל גדולה חוץ מקטנה שבקטנות, ולרבא רק אם בשעת הקידושין ידע איזה קידש ואח"כ נתערב, ולרבי יוסי שלא מחית איניש נפשיה לספק אינן מקודשת כיון שאמר בתו הגדולה ואם יתערבו אחר כך יהיו כולן אסורות.

המקדש אחת משתי אחיות ואינו יודע איזה קידש ומת אם יש לו אח אחד חולץ לשתיהן, שני אחים אחד חולץ ואחר כך מייבם אח השני את השניה, ואין הראשון מייבם קודם ששמה פוגע באחות זקוקתו, ולרבא כל זה היינו דווקא אם פירש בשעת קידושין איזה קידש.

שנים שקידשו שתי אחיות ואין ידוע מי קידש מי, שניהם נותנים שני גיטין לשתיהם הנשים, מתו לזה אח ולזה אח שניהם חולצים, לזה אח ולזה שנים האחד חולץ לשתיהן, והשנים הראשון חולץ והשני מייבם, ואין הראשון מייבם לפני שאחיו חולץ ששמה פוגע ביבמה לשוק.

קידושין דף נ"ב . יום ד' דחווה"מ סוכות תשפ"ד אושפיזין דאהרן כהנא

**קידושין בפירות שמיטה/קידושין בגזילה/
בהקדש/בחלקו/מעשר שני**

דף נ"ב - ע"א

מי שיש לו חמשה בנים ואמר למי שיש לו חמשה בנות אחת מבנותיך מקודשת לאחד מבני שעשו הבנים אביהם שליח - כל אחת מהבנות צריכות חמשה גיטין, ומזה הוכיח הש"ס שקידושין שאין מסורים לביאה הוי קידושין ושלא כרבא (שידך אחת מבנותיו ואמר המשודך בתן מקודש לי קידש המשודכת, ר"ת מצדד גם אם לא שידך שקידש הגדולה משום לא יעשה כן במקומנו, ולא עשה כן למעשה).

מעשה במי שליטת תאנים של שביעית בשדה של כמה נשים וקידש בהם ע"י אחת מהם שהייתה שליח לקבל בשביל כולם - ואמרו חכמים שמקודשות, ושמעינן מזה שאפשר לקדש בפירות שביעית והם זכו בה ולא אומרים שניתן רק לאכילה, ושמעינן שאילו לא הייתה של שביעית אלא של גזל לא היו מקודשות, ושמעינן שאשה נעשית שליח לקבל קידושין לחברתה אפילו במקום שנעשית לה צרה (לכתחילה אסור לקנות סחורה מפירות שביעית שנאמר 'לאכלה' ולא לסחורה ובדיעבד המקח קיים וכן אם קידש בה אשה).

גזל ולא נתייאש הבעלים - שניהם אינם יכולים להקדישו, הגזלן מפני שאינו שלו והבעלים לפי שאינו ברשותו.

דף נ"ב - ע"ב

חטף סלע מחבירו וקידשה בו - אינה מקודשת ושלא כרבי שמעון שאמר סתם גזילה נתייאש מהם הבעלים, ואם חטף מידה וקידשה אם נשתדכו מקודשת שמחלה לו.

אריס שלקח בצלים משדה בעליו וקידש בהם אשה - אינה מקודשת שמי מחל לו חלק של בעל הבית, אבל אם קידשה באגודה של בצלים מקודשת שהבעל הבית יכול לקחת אגודה אחרת כנגדו.

העושה שיכר מתמרים של חבירו וקידש אשה בפסולת התמרים, ובא בעל הבית ואמר לו למה לא לקחת מאלו שהם יותר טובים - אינה מקודשת שרק לעניין תרומה מצינו שהתורם שלא מדעת בעל הבית ובא בעל הבית ואמר כלך אצל יפות תרומתו תרומה שמהני גילוי דעתו שניחא ליה כיון שעומדת לתרום.

משנה . כהן המקדש בחלקו בין קדשי קדשים בין קדשים קלים - לרבי מאיר ורבי יוסי אינה מקודשת, ואפילו לרבי יוסי שסובר שקדשים קלים הם ממון בעלים היינו מחיים אבל לאחר שחיטה משולחן גבוה זכו ואינם שלו, שנאמר 'זזה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש' שחלק של הכהנים הושווה לחלקו של המזבח, ולרבי יהודה מקודשת שנאמר 'זזה יהיה לך מן האש לך ולכל צרכיך'.

המקדש במעשר שני - לרבי מאיר בין בשוגג ובין במזיד אינה מקודשת, לרבי יהודה בשוגג לא קידש במזיד קידש.

המקדש בהקדש - לרבי מאיר במזיד קידש בשוגג לא קידש, ולרבי יהודה בשוגג קידש במזיד לא קידש (ואינו יכול לקדש עם טובת הנאה שבה שאי אפשר לקחת ממון עליה שממון גבוה הוא).

אין נשים נכנסות לעזרה, ומה שתנן המקדש אשה בקדשי קדשים שייך באופן שאביה קיבל קידושין בעזרה או ששילחה שליח לשם או שדחקה ונכנסה (לתוספות מותרות להיכנס).

קידושין דף נ"ג . יום ה' דחווה"מ סוכות תשפ"ד אושפיזין דיוסף צדיקא

קידושין בהקדש ובמעשר שני

דף נ"ג - ע"א

המקדש בחלקו - לרבי מאיר ולרבי יוסי אינה מקודשת, ובתחילה חלק רבי יהודה שמקודשת, לרבי יוחנן עמדו למניין ורבו האומרים שאינה מקודשת וחזרו בהם האומרים שמקודשת, לרב לא עמדו למניין ולא חזרו בהם ועדיין היא מחלוקת.

תניא בתורת כהנים שאין לכהנים זכיה בחלקם ולכן אינם יכולים למכור חלק בקרבן זה בשביל קרבן אחר אלא חולקים כל קרבן לכל הכהנים, לא במנחות כנגד זבחים ולא במנחות כנגד עופות אע"פ שקמו תחתיהם בדלות, ואפילו עופות נגד זבחים אע"פ ששניהם מיני דמים, ואפילו מנחות כנגד מנחות אע"פ ששניהם מעשיהם ביד, ואפילו מחבת נגד מחבת ששניהם קשים או מרחשת כנגד מרחשת ששניהם מעשיהם רכים, ואפילו שניהם קדשים קלים, וסתם תורת כהנים הוא רבי יהודה ושמעינן מזה

שרבי יהודה חזר ממה שסובר שיש לכהן זכיה בחלקו.

'לכל בני אהרן תהיה איש כאחי' - איש חולק בקדשים אפילו הוא בעל מום, ואין קטן חולק אפילו הוא תם.

ארבעים שנה ששימש שמעון הצדיק נשתלחה ברכה בלחם הפנים וכל כהן המגיעו כזית יש אוכל ושבע ויש אוכל ומותיה, מכאן ואילך נשתלחה מארה בלחם הפנים וכל כהן מגיעו כפול הצנועים מושכים ידיהם והגרגרנים חוטפים חלקו וחלק חבירו.

המקדש במעשר שני - לרבי מאיר אינה מקודשת, שנאמר 'וכל מעשר הארץ מזרע הארץ מפרי העץ לה' הוא קודש לה', לה' הוא ולא לקדש בו אשה, למסקנא משום שנאמר לה' הוא שבהוייתו יאה לה', אבל המקדש בתרומה, תרומת מעשר, חלה, שביעית, מקודשת.

דף נ"ג - ע"ב

המקדש במעשר שני - לרבי יהודה בשוגג לא קידש ובמזיד קידש, שסובר שממון הדיוט הוא, והטעם שבשוגג לא קידש או משום שאילו היתה האשה יודעת שהוא מעשר לא קיבלתו לשם קידושין משום הטירחה להעלות לירושלים אבל אם אמרה שאינה מקפדת אין צריכים לבדוק אותו אם מקפיד, או משום שגם הבעל לא היה רוצה לקדשה במעשר שני שאינו שוה פרוטה אלא בירושלים וצריך לקבל עליו אחריות עד שתגיע לשם, או אינו צריך לקבל אחריות אך שמה יארע אונס ותאמר לו קידשתי בדבר שלא נהנית, ולכן גם אם היא אינה מקפדת צריכים לבדוק אותו (וכן סובר תוספות שמקודשת היא מיד אפילו בגבולים).

המקדש בהקדש - לרבי מאיר במזיד קידש ובשוגג לא קידש, **לרבי יוחנן** או משום ששניהם מקפידים שלא לעבור איסור ולחלל הקדש על ידם, או שרק היא מקפדת שאינה נהנית מחילולו שאם לא תקבלנו יצטרך לקדשה בהיתר משלו, אבל הוא אינו מקפיד משום שמקדש אשה בכסף שאינו שלו.

לשיטת רבי יוחנן אין מעילה בהקדש אלא באוכלים אבל המוציא מעות הקדש בין בקידושין ובין במכר אין לו מעילה שעדיין שם הקדש עליהם כיון שאילו ידע לא היה מוציא.

גזבר המפקיד מעות הקדש שאינם צרורים אצל שולחני ולא הודיעו שהם של הקדש והוציאם השולחני הגזבר מעל המפקיד מעות מותרים לשולחני ידע שישתמש בהם, ואם הפקיד אצל בעל הבית כיון שאסור לו להשתמש בהם אם הוציאם הבעל הבית מעל, ואם הפקיד אצל חנוני **לרבי יהודה** דינו כשולחני שצריך מעות לקנות סחורה, לרבי מאיר חנוני כבעל הבית שדיי לו במיעוט מעות, ולשיטת **רבי יוחנן** רבי מאיר לשיטת רבי יהודה אבל רבי מאיר עצמו סובר שאין הקדש מתחלל בשוגג.

קידושין דף נ"ד . יום ו' דחווה"מ סוכות תשפ"ד אושפיזין דדוד משיחא

קידושין בהקדש/כרם ונטע רבעי

דף נ"ד - ע"א

לרבי מאיר המקדש אשה בהקדש בשוגג אינה מקודשת, - לרבי יוחנן ובר פדא שאין מעות הקדש יוצא לחולין בטעות שמקח טעות הוא, ופטור גם מקרבן מעילה, ואין מעילה בשוגג אלא באוכל או מדליק נר שהקדש שהוציא הקדש מן העולם, **לרבי מאיר** יש מעילה בהוצאת מעות הקדש, ומשנתנו שבשוגג אינה מקודשת היינו בכתונות מהם שלא בלו שעדיין ראויים לעבודה שהקדשו מתחלה ליהנות מהם שוגגים שלא ניתנה התורה למלאכי השרת (ועדיין לא נתחנכו שיש עליהם רק קדושת בדק הבית ולכן במזיד קידש ולרבי יהודה גם בשוגג, אבל נתחנכו יש עליהם קדושת כלי שרת ואין יוצאים לחולין ואינה מקודשת), ואחר שבלו שאינם ראויים לעבודה הרי הם כשאר הקדש, **לרבי יהודה** בשוגג קידש שניתנו לכהנים ליהנות רק אחר שגמרו העבודה ולא לשאר הנאות.

יש מעילה בשופר שבמקדש שכתוב עליו 'תקלין חדתין' - כיון שעומדים לקרבנות ציבור (ולרבי יוחנן ש"מ אין מעילה במעות בשוגג היינו ששקל כנגדם משקולות), ובשופר שכתוב עליו 'עתיקין' - כיון שאין עומדים לקרבנות אלא לחומת וצרכי תיקון העיר **לת"ק** אין מועלים בהם, וכן לרב בדעת רבי מאיר שאין מעילה משירי הלשכה שהרי לא ניתנה תורה למלאכי השרת שלא ליהנות מחומת העיר ושלא לשבת בצילה, **לרבי יהודה** מועלים בעתיקין.

אבני ירושלים שנשרו - לשיטת רב בדעת **רבי מאיר** אין בהם מעילה כיון שניתן ליהנות מהם בהיתר לשבת בצילם משום שלא ניתנה תורה למלאכי השרת שוב אין מעילה בהם כלל, ונחלקו התנאים בדעת **רבי יהודה** אם יש קדושה באבני החומה.

כרם רבעי כשמחלל פירותיו להעלות הדמים לירושלים **לבית שמאי** בעליו אינו צריך להוסיף חומש ולבער בשנת הביעור שלא לומדים ממעשר, **לבית הלל** צריך להוסיף חומש ויש לו ביעור שלומדים קודש קודש ממעשר.

כרם רבעי - לבית שמאי נקרא כרמך ויש חיוב פרט ועוללות והעניים אוכלים אותם בירושלים או פודים אותם ומעלים דמיהם לירושלים, **לבית הלל** לא נקרא כרמך ופטורים מפרט ועוללות והכל יורד לגת.

גזבר ששלח מעות ביד פיקח ונזכרו הגזבר והשליח עד שלא הגיע אצל חנוני, לרבי יהודה שבשוגג מתחלל במזיד אין מתחלל חנוני מעל לכשיוצא המעות ולא בעל הבית ושליח.

הפודה מעשר שני שלו מוסיף עליו חומש, ניתן לו המעשר במתנה **לרבי מאיר** שמעשר שני ממון גבוה הוא ואינו שלו אינו מוסיף חומש, **לרבי יהודה** שממון הדיוט הוא מוסיף חומש, נתנו לו טבל במתנה למ"ד מתנות כל זמן שלא הורמו לאו ממון גבוה הוא אין שם מעשר עליו וחיוב להוסיף חומש.

הפודה נטע רבעי שלו למ"ד שלומדים ממעשר שמוסיף עליו חומש, **לרבי יהודה** שמעשר ממון הדיוט הוא גם בניתן לו במתנה, **ולרבי מאיר** שמעשר ממון הקדש הוא רק אם ניתן לו במתנה בשעה שהם סמדר שאין שם רבעי עליו, **ולרבי יוסי** גם סמדר יש עליו פרי.

משך מחבירו מעשר שני בסלע - לרבי יהודה שמעשר שני ממון הדיוט הוא נקנה במשיכה ולכן אם עמד בשתיים נתן סלע ונשתכר סלע, **לרבי מאיר** שממון גבוה הוא אינו נקנה אלא במעות כדין הקדש.

הלכה כרבי מאיר שמעשר שני ממון גבוה הוא כיון שסתם התנא כדבריו במסכת עדיות שכל דבריהם העידו מפי הגדולים והלכה כמותם והוא המשנה בכרם רבעי שאף על פי שחייב בחילול כדין מעשר שני ואף על פי כן אינו בכלל כרמך וכולו לגת.

הלכה כרבי יהודה שהקדש מתחלל רק בשוגג ולא במזיד שסתם התנא כמותו במשנה בגזבר ששלח מעות ביד פיקח.

קידושין דף נ"ה . יום שב"ק שמיני עצרת שמחת תורה תשפ"ד

בהמה שנמצאה

דף נ"ה - ע"א

בהמה שנמצאת מירושלים למגדל עדר וכמידתה לכל רוח חוששים שיצאה מירושלים ורוב בהמות היוצאות ממנה זבחים הם, ואינה נקרכת שאין ידוע של איזה קרבן היא, שאם זכר הוא ספק עולה הוא או שלמים או תודה, ואם הוא בן שתי שנים שמה הוא אשם, ואם הוא בן שנה שמה אשם מצורע או אשם נזיר הוא, ואין חוששים שמה פסח הוא שזהירים בו להקריבו בזמנו ושלא בזמנו הוי שלמים, ואם נקבה היא שמה שלמים או תודה היא, ואם היא בת שתי שנים שמה היא חטאת.

דף נ"ה - ע"ב

אדם שמצא בהמה שתולים שהיא של זבחים ורוצה לעשות לה תקנה - לרב אושעיא לפי **רבי מאיר** קדושת הגוף מתחלל במזיד בלי מום בין קדשי קדשים בין קדשים קלים כשם שסובר שיש מעילה בהקדש במזיד כיון שמתכווין להוציאה לחולין, ויחללו על דמים אם הוא זכר יביא בדמיו עולה ושלמים ותודה ויביא עמה גם לחמי תודה ואם היא נקיבה יביא בדמיה שלמים ותודה, אבל **לרבי יהודה** כשם שאין מעילה במזיד בקדשי בדק הבית כך אין קדושת הגוף מתחלל, **ולרבי יוחנן** גם לפי **רבי מאיר** אסור לחללה כשהיא תמימה עד שיהא בה מום.

מצא נקיבה בת שנתה - חוששים שמה היא חטאת ואינה בת הקרבה מספק ואינה באה נדבה ואינו יכול להתנות תנאי על דמיה, וכונסים אותה לכיפה ואין נותנים לה מזונות והיא מתה מאיליה.

שישו ושמחו בשמחת תורה
ותנו כבוד לתורה . כי טוב
סחרה מכל סחורה . מפז ומפנינים
יקרה . נגיל ונשיש בזאת התורה .
כי היא לנו עוז ואורה .